

PĒTERIS LIELAJĀ CĪŅĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 2:9, 10; 5. Moz. 14:2; 1. Pēt. 4:1-7; 2. Pēt. 3:3-14; Dan. 2:34, 35.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķa priesteru saime, svēta tauta, tā īpašums, kas jūs no tumsas ir aicinājis savā brīnumainajā gaismā, lai jūs sludinātu viņa izcilos darbus.” (1. Pēt. 2:9)

Pētera raksti ir piesātināti ar lielās cīņas tēmu. Varbūt tas ir tāpēc, ka viņš zināja no savas pieredzes, cik viegli ir krist sātana viltībās. Tādējādi viņš skaudri apzinājās, cik reāla ir cīņa. Galu galā, Pēteris bija tas, kurš rakstīja: “Esiet skaidrā prātā un nomodā: jūsu pretinieks velns kā lauva rūkdams staigā apkārt, meklēdams, ko varētu aprīt.” (1. Pēt. 5:8)

Pēteris redz cīņu norisināties dažādos veidos. Viņš redz cīņu draudzē, kas ietver arī tos, kas kādreiz bija sadraudzībā ar ticīgajiem, bet kas tagad ir ciniski un vienaldzīgi pret Dievu un pret jebkādu domu par Kristus atgriešanos. Viņš runā spēcīgi un stingri pret zobgaļiem, jo, ja ticība Kristus atgriešanās apsollījumam ir zudusi, kāda cerība paliek?

Un vēl, varbūt Pēteris tik pozitīvi apstiprina ticību pats savu kļūdu dēļ. Viņš zina, ko nozīmē zoboties un aizliegt, un censties pieskaņoties pūlim, lai citi viņu nenosodītu par to, ka viņš ir Jēzus sekotājs. Tādējādi viņa uzsvars uz to, cik svarīgi ir ticīgajiem dzīvot dzīvi, kas atspoguļo viņu augsto aicinājumu un izredzētību Kungā un ir tā cienīga.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. martā!

No tumsas uz gaismu

Izlasi 1. Pēt. 2:9, 10! Kā lielā cīņā ir redzama šajos divos pantos? _____

Šie panti nāk no 2. Moz. 19:6 "priesteru valsts un svēta tauta" un 5. Moz. 7:6 (atkārtots 5. Moz. 14:2), "svēta tauta", "izredzētie .. būt Man par tautu" un "īpašs mantojums". Šie apliecinājumi tika doti izešanas laikā, kad Dieva jaudis bija atbrīvoti no verdzības un atradās ceļā uz apsolīto zemi. Pēteris saskata paralēli starp Dieva jaudīm izešanas laikā un draudzi mūsdienās.

Tādējādi Pētera vārdi nav gala produkta apraksts, bet drīzāk darba process. Jā, mēs esam Viņa izredzēti un izvēlēti, un mums ir publiski jāslavē Dievs par to, ka Viņš ir izvedis mūs ārā no tumsas, kurā sātans ir ierāvis pasauli. Bet tas nepadara mūs pilnīgus un nenozīmē, ka mēs esam kaut ko sasnieguši (sk. Fil. 3:12). Tieši pretēji, sava grēcīguma un nepilnību apzināšanās ir svarīgs aspekts tam, ko nozīmē sekot Jēzum un izjust savu vajadzību pēc Viņa taisnības mūsu personīgajās dzīvēs.

"Tieši tādā pašā veidā katrs grēcinieks var nākt pie Jēzus. "Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc savas žēlsirdības." (Tit. 3:5) Kad sātans tev saka, ka tu esi likuma pārkāpējs un nevari cerēt saņemt svētības no Dieva, tad atsaki, ka Kristus ir nācis pasaulē glābt grēciniekus. Mums nav nekā, kas mūs varētu darīt Kungam patīkamus, un vienīgais pamatojums, kuru vienmēr varam uzrādīt, ir mūsu pilnīgais bezizejas stāvoklis, kas Viņa pestīšanas spēku padara nepieciešamu. Atsakoties no pašpajāvības, mums jālūkojas uz Golgātas krustu un jāsaka: "Kāds esmu, tāds es atnāku, uz saviem spēkiem neceru." (E. Vaita "Laikmetu ilgās" 317. lpp.)

Pavisam droši mēs varam zināt, ka Viņš mūs "no tumsas ir aicinājis savā brīnumainajā gaismā" (1. Pēt. 2:9), un tā ir mūsu apziņa par to, cik atkarīgi mēs esam no Kristus, "kas mums ir gudrība no Dieva un taisnība, un svētums, un izpirkšanas maksa" (1. Kor. 1:30)

Kas notiek tavā galvā, kad tu jūties noguris un mazdūšīgs savu darbu un pat sava rakstura dēļ? Kā tu tiec galā ar šādām domām, kad tās uzmācas? Kā tu vari pārvērst šos brīžus par labu savai garīgajai dzīvei? _____

Vienaudžu spiediens

Izlasi 1. Pēt. 4:1-7! Kāpēc tava dzīvesveida izvēles ir svarīgas, un kā tās ietekmē tavu gatavību Kristus nākšanai? _____

Pēteris saka, ka ticīgie jau ir veltījuši pietiekami lielu daļu savas dzīves, darīdami to, ko citi viņiem ir likuši darīt (1. Pēt. 4:3). Bet tagad viss ir mainījies, un ticīgie var tikt uzskatīti par "dīvainiem", ja viņi nepievienojas pūlim, kā rezultātā par viņiem var tikt izplatītas jaunas runas (1. Pēt. 4:4). Tādējādi sātans izmantos pat kādreizējos draugus, lai mēģinātu mums atņemt drosmi, staigājot ar Dievu.

Pēteris iedrošina ticīgos nekļūt pasīviem šo uzbrukumu dēļ. "Pagāniem" būs jāatbild par sevi Dievam, kas vienīgais ir tiesnesis, tāpēc nav vajadzības uztraukties par to, ko viņi domā (1. Pēt. 4:5).

Viņa doma ir svarīga. Cik daudzus cilvēkus tu pazīsti, kas ir saliekti citu cilvēku vēlmju spiediena dēļ, nevis ir pastāvējuši par to, kam viņi tic? Tas ir īpaši grūti jauniem cilvēkiem, kas cīnās ar tā saucamo "vienaudžu spiedienu".

Mums nav jābažījās par to, vai citi mūs pieņems, un jāsaskaņojas ar viņu uzskatiem, prasībām un vēlmēm attiecībā uz mums, bet, kā Pēteris pamāca ticīgos, mums ir jābūt laipniem un mīlošiem pret tiem, ar ko nonākam saskarē (1. Pēt. 4:8, 9). Tas nav tikai pievienots papildinājums, kāds papildus pienākums, kas mums ir jāpievieno savam kristieša darāmo darbu sarakstam. Drīzāk tā ir vissvarīgākā lieta, ko mēs darām, un vissvarīgākais veids, kā mēs veidojam attiecības ar apkārtējiem cilvēkiem. Varbūt tāpēc Pēteris ierosina, ka mums ir jāklūst nopietniem lūgšanās (1. Pēt. 4:7), jo Dievs zina, ka dažreiz mēs varam būt nopietnāki, izpatīkot "pagāniem", nevis izturoties mīloši un laipni pret tiem, kas ir mums blakus. Mums ir jālūdz ne tikai par viņiem, bet arī lai mēs ļautu Dievam padarīt mūs jūtīgākus pret viņu vajadzībām. Kā ķēnišķīga paaudze un svēti priesteri mēs esam aicināti ietekmēt viņus uz labu, nevis ļaut viņiem ietekmēt mūs uz sliktu. Traģiskā Israēla vēsture bija tieši tāda: pagāni nevis tika ietekmēti uz labu saskarsmē ar Israēlu, bet gan Israēls tika ietekmēts uz ļaunu.

Kādu vienaudžu spiedienu tu piedzīvo? Kā tu vari tam pretoties? Kā vārdi "uzvari ļaunu ar labu" (Rom. 12:21) var būt ļoti piemēroti šādās situācijās?

Drošais praviešu vārds

Izlasi 2. Pēt. 1:16-21! Ko svarīgu viņš pasaka par pravietojumu? _____

Pēteris savā laikā bija redzējis daudz, un viņš dažas lietas uzskaita šajos pantos: Jēzus apskaidrošanu uz kalna (2. Pēt. 1:18) un pravietojumu par Jēzu apstiprināšanu (2. Pēt. 1:19). Katrs no tiem bija dziļi ietekmējis Pēteri; tomēr viņš pavada vairāk laika pie pēdējā – pravietojumiem. Tas ir saistīts ar viņa paša kā mācekļa kļūmēm. Cik daudzas reizes Pēteris nebija klausījies tajā, ko Jēzus teica, tikai tāpēc, ka viņš domāja, ka viņš to jau zina? Cik daudzas reizes Jēzus pateica, kā pret Viņu izturēsies augstie priesteri Jeruzālemē? Tomēr, kad viss notika tieši tā, kā Jēzus bija teicis, cik daudz gadījumos Pēteris nebija tam gatavs? Varbūt vissāpīgākā no visām šīm “neveiksmēm” bija, kad Jēzus paredzēja, ka Pēteris viņu aizliegs. Pēteris bija pārliecināts, ka tas nevar notikt, bet, kad tas notika, tas bija zemākais punkts viņa dzīvē.

Varbūt tāpēc Pēteris vēlas apskaidrot, kā būt uzticīgam Jēzus sekotājam. Viņš atgādina sekotājiem par “dārgiem un dīzeņiem apsolījumiem”, ar kuru palīdzību viņi var kļūt par “dievišķās dabas līdzdalībniekiem”, pretēji tiem, kas atrodas ieslodzījumā “pasaulē kārību dēļ” (2. Pēt. 1:4). Lai nodrošinātu, ka ticīgie patiešām izbēg no samaitātības, viņš uzskaita daudzas savstarpēji saistītas īpašības, kas raksturo kristieša dzīvesveidu: ticība, tikums, atziņa, paškontrolē, neatlaidība, dievbijība, brāļu mīlestība un dievišķa mīlestība (2. Pēt. 1:5-8). Cits balstīts uz citu, un kopā tie veido vienotu veselumu – līdzīgi kūkas mīklai. Pāvils sauc šīs īpašības par “augli”, nevis augļiem (Gal. 5:22,23), jo tie veido vienotu veselumu, ko nevar sadalīt.

Pēteris turpina, sakot, ka ticīgie neklups, ja viņi padarīs šīs vērtības par savas dzīves sastāvdaļu, un lūdz viņus censties “nostiprināt savu aicinājumu un izredzētību” (2. Pēt. 1:10).

Atceries, ka Pēteris raksta savu vēstuli kristiešiem, kas ir stipri ticībā. Viņš nekādā gadījumā neapgalvo, ka saskaņošanās ar noteiktu prasību kopumu nodrošinās bijeti uz Debesīm. Viņš vienkārši pretstata valdošo tā laika attieksmi un uzvedību un izaicina kristiešus veltīt savu enerģiju pozitīvām, nevis negatīvām lietām.

Zobgaļi

Izlasi 2. Pēt. 3:3-7! Ko Pēteris šeit pasaka par pagātni, kas var palīdzēt mums tikt galā ar dažādiem jautājumiem tagadnē, kā arī nākotnē? _____

Cīņa starp gaismu un tumsu, starp Jēzus sekotājiem un ļaunuma kalpiem, šķiet, tūlīt sasniegs kulminācijas punktu. Velnam, kas kā izsalcis, rēcošs lauva meklēt savu nākamo maltīti (1. Pēt. 5:8), palīdz zobgaļu pulks. Ar saviem "racionālajiem" un "zinātniskajiem" argumentiem (2. Pēt. 3:3, 4) šie zobgaļi cenšas neitralizēt ticīgo ticību. Pēteris izsaka domu, ka viņus motivē vēlēšanās saglabāt savu kārību pilno dzīvesveidu (2. Pēt. 3:3; sk. arī Soģu 18). Viņi spriež, ka Jēzus nenāk tāpēc, ka viss turpinās tā, kā tas vienmēr ir bijis.

Šajās zobgalībās ir kāda ļoti traucējoša iezīme. Jēzus teica: "Es nākšu atkal" (Jāņa 14:1-3), bet šie zobgaļi saka, "kur paliek apsolījums par Viņa nākšanu" (2. Pēt. 3:4). Tā ir atbalss no Ēdenes, kur Dievs teica: ". . . bet no laba un ļauna atzīšanas koka neēd! – Jo tai dienā, kad tu no tā ēdīsi, tu mirtin mirsi!" (1. Moz. 2:17) Tomēr sātans ar čūskas starpniecību teica: "Mirt jūs nemirsiet." (1. Moz. 3:4) Šeit ir tiešs Dieva vārda noliegums, kas tagad tiek izteikts ne tikai ar vienu balsi, kā tas bija dārzā, bet ar veselu kori, visur. Viena glābjoša iezīme šiem meliem ir tā, ka Pēteris jau bija paredzējis, ka tā būs. Katru reizi, kad mēs dzirdam kādu zobojamies par Jēzus nākšanu, viņi paši kļūst par cita apsolījuma piepildījumu.

Lai gan vēsture liecina par iepriekšēju zemes izpostīšanu plūdus, zobgaļi negrib par to zināt. Viņi negrib atzīt, ka Dievam ir kaut kas kopīgs ar viņu personīgajām izvēlēm dzīvē. Viņi arī grib izvairīties no fakta, ka tas pats Dievs, kas savāca ūdeni, lai pārpludinātu zemi, līdzīgā veidā ir savācis uguni, lai tā nāktu pār zemi un to iznīcinātu lielajā tiesas dienā (2. Pēt. 3:5-7). Viņu kļūdainā cerība ir, ka dabā viss turpināsies tā, kā tas vienmēr ir bijis.

Kā mēs, gadiem ejot, varam turpināt turēties pie apsolījuma par Jēzus otro nākšanu? Kāpēc tas ir svarīgi, ka mēs tā darām? _____

Pasteidzinot dienu

Lai gan mums liekas, ka Jēzus otrās nākšanas gaidīšana nekad nebeigsies, Dievam laiks nesagādā problēmas. "Lai jums, brāļi, nepaliek apslēpts tas, ka Kungam viena diena ir kā tūkstoš gadu un tūkstoš gadu kā viena diena." (2. Pēt. 3:8) Viscaur Rakstos gals vienmēr ir tuvu, vienalga, vai tā ir Kunga diena Vecajā Derībā, vai Kristus atgriešanās Jaunajā.

Izlasi 2. Pēt. 3:8-14! Kāda ilglaicīga cerība mums šeit ir dota? Sk. arī Dan. 2:34, 35, 44. _____

Klasiskie laika pravietojumi mums skaidri pasaka, ka pastāv ierobežojums, cik ilgi ļaunumam būs ļauts turpināties un cik ilgi Dievs gaidīs. Pravietojumos Dievs uzraksta Savu stratēģiju, kā Viņš darīs galu grēkam un ciešanām un atjaunos zemi tās sākotnējā pilnībā.

Tas, kā mēs raugāties uz visu lietu galu, ietekmēs to, kā dzīvojam tagad (2. Pēt. 3:12). Ja sacelāties pret domu, ka Dievs izjauks mūsu mazo pasaulīti, mums būs tieksme būt ciniskiem un pievienoties zobgaļiem. No otras puses, ja mēs to redzēsim kā žēlastības Dieva pēdējo iejaukšanos, lai šķīstītu no riebīgās samaitātības un cilvēka tiesību ļaunprātīgas izmantošanas, kas plaukst un zeļ visapkārt, tad varam ar pārliecību gaidīt un steidzināt "Dieva dienas atnākšanu, kad debesis ugunīs izjuks un pasaules elementi uguns kvēlē izkusīs" (13. p.).

Pēteris atkal izsaka vārdos savas bažas par mūsu attieksmi un personīgo uzvedību. Viņš mūs iedrošina, lai mēs būtu "čakli" un "neaptraipīti, bezvainīgi" (2. Pēt. 3:14). Ja nebūtu nākamā panta, mēs varētu domāt, ka Pēteris sludina "darbu" reliģiju, bet viņš izlabo šo iespējamo pārpratumu ar frāzi "pacietīgo gaidīšanu uz mums uzskatiet par mūsu glābšanu", apstiprinot Pāvila vārdus tiem pašiem ticīgajiem (15. p.).

Būt bez vainas ir mūsu mērķis. Tā ir aprakstīts Ījabs. Bez vainas, jo viņš "bijās Dieva un vairījās no ļauna" (Īj. 1:1). Tā Kristus teiks par mums Tēvam (1. Kor. 1:8, Kol. 1:22, 1. Tes. 3:13, 5:23). Būt bez vainas? Tādam bija jābūt upura jēram (piem., 2. Moz. 12:5, 3. Moz. 1:3), kas bija Jēzus (Ebr. 9:14, 1. Pēt. 1:19), un tādu Viņš raksturo draudzi Tēva priekšā (Ef. 5:27).

Kāpēc mums savos centienos uzvarēt grēku, augt ticībā, vairīties no ļauna un dzīvot svētu un "bezvainīgu" dzīvi ir vienmēr jāpaļaujas uz Jēzus taisnību, kas mums ir piešķirta ticībā? Kas notiek, kad mēs novēršam savas acis no šī apsolījuma? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pēteris brīdināja, ka zobgaļi teiks: "... kur paliek apsolījums par viņa atnākšanu? Kopš sentēvi ir aizmiguši mierā, viss paliek tāpat kā no radības iesākuma." (2. Pēt. 3:4) Tas nebija nekas jauns; tādas pašas domas tika izteiktas pirms plūdiem. "Kad laiks gāja un dabā nekādas redzamas pārmaiņas nenotika, vīri, kuru sirds reizēm iedrebējās bailēs, kļuva arvien drošāki. Viņi, tāpat kā daudzi šodien, domāja, ka daba stāv pāri pār Dievu, tās Radītāju, ka dabas likumi ir tik stipri, ka pat Dievs tos nevar izmainīt. Domādami, ka par Noas vēsts nepareizību liecina debess norišu pastāvīgais mierīgums, tie šo vēsti pasaules acīs uzsvēra kā maldus, kā lielu sevis pievilšanu. Lai parādītu, ka viņi nepievērš uzmanību Dieva brīdinājumiem, tie turpināja rīkoties tāpat kā iepriekš. [...] Viņi apgalvoja, ka, ja Noas vārdi būtu patiesība, tad arī lielie, slavenie un gudrie vīri to būtu sapratuši." (E. Vaita "Sentēvi un pravieši" 97. lpp.) Mūsdienās "gudrie vīri" stāsta mums kaut ko līdzīgu: dabas likumi ir stingri un noteikti, un viss turpinās tā, kā līdz šim. Zināmā mērā tieši to vēsta evolūcijas mācība: dzīvība ir radusies dabas procesos, ko var izskaidrot, vismaz principos, ar dabas likumu palīdzību, ko zinātne mums kādu dienu pilnībā izskaidros, un vēl pie tam bez vajadzības pēc kāda dievišķa spēka. "Gudrie vīri" kļūdījās toreiz, un viņi kļūdās tagad. Nav brīnums, ka Pāvils rakstīja: "Jo šīs pasaules gudrība Dieva priekšā ir muļķība. Ir taču rakstīts: viņš pieņēma gudros to viltībā." (1. Kor. 3:19) Tas bija plūdu laikos, tā bija Pētera laikos, un tā ir arī mūsdienās.

JAUTĀJUMI PĒTĪJUMIEM:

1. Neskatoties uz visiem iemesliem, kas Pēterim bija, lai ticētu Jēzum, viņš vēl joprojām uzsver "drošo praviešu vārdu". Kāpēc pravietojumi mums ir tik svarīgi? Kā pravietojumi palīdz mums pierādīt, ka Jēzus bija Mesija, kad Viņš nāca pirmoreiz? Kādu cerību tas dod mums uz otro nākšanu? Galu galā, kā mēs varētu zināt par otrās nākšanas cerību un apsolījumu, ja nebūtu pravietojumu?

2. Mēs sliecamies domāt par vienaudžu spiedienu tikai pusaudžu un jauniešu kontekstā. Bet tas nav pareizi, vai ne? Mēs visi gribam, lai vienaudži mūs pieņem un mēs viņiem patīkam. Galu galā, mums ir daudz labākas iespējas būt labiem lieciniekiem, ja mēs viņiem patīkam, nevis ja mēs viņiem nepatīkam, vai ne? Kā mēs varam pasargāt sevi no atkāpšanās no ticības savās ilgās izpatikt citiem? Kāpēc atkāpties ir vieglāk, nekā mums patīk domāt?